

det Lovgrundlag, der nu foreligger, og jeg nærer megen Tvivl om, at der fra nogen Side vil rejse sig Ønsket om at forandre Lovens Regler i saa Henseende og derved skabe fuld Berettigelse til at indkalde ældre Aargange. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den almindelige Mening vil være den, at man bør sætte Grænsen der, hvor den i sin Tid ved vor Lovgivning paa det Omraade er følt som den naturlige. Jeg har ogsaa stadig haft det Indtryk, at dette var Opfattelsen her i Rigsdagen, og dertil kan jeg føje, at der ogsaa ud fra Synspunkterne med Hensyn til vedkommende Mandskabs Brugbarhed, i hvert Fald for de fleste Vaabens Vedkommende, vil rejse sig meget afgørende Indvendinger mod at gaa ud over den 16de Aargang, hvor ikke tvingende Omstændigheder medfører det. Derfor har jeg i de Planer, som er opstillede, og af hvilke jeg saa vidt muligt her har givet nogle Hovedtræk, ikke tænkt paa, at man skulde gaa ud over 16de Aargang.

Endelig skulde jeg tilføje, at det er muligt, at man vil ønske paa et eller andet Tidspunkt, rimeligt og belejligt valgt, at lade afholde en kort Øvelse i forholdsvist faa Dage, ved hvilken der ved et eller andet eller maaske flere Vaaben indkaldes nogle Aargange flere, end der ellers paa det givne Tidspunkt er indkaldt, men dette vil være en Foranstaltning af øjeblikkelig og forbigaaende Karakter.

Med disse Bemærkninger skal jeg da tillade mig at anbefale dette Lovforslag til Fremme.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Man gik dernæst til:

Første Behandling af Forslag til Lov om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866.

(Lovforslaget findes i Tillæg C.).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Zahle): Jeg har den Ære for det høje Ting herved at fremføre Forslag til Lov om midlertidigt Tillæg til almindelig borgerlig Straffelov af 10. Februar 1866. Lovforslaget er fremsat i det høje Landsting og har der været underkastet en Udvalgsbehandling, hvorefter det fremkommer for det høje Folke-

ting i den noget ændrede Skikkelse, hvori det er vedtaget af Landstinget med alle afgivne Stemmer mod een.

Lovforslaget bestaar af 2 Paragraffer, hvoraf den første falder i to Stykker. Det første Stykke sætter Straf for ubeføjet i Skrift eller Tale at sigte danske Statsmyndigheder for ved Afgørelser angaaende Landets Ind- og Udførsel ikke at iagttage en saadan Upartiskhed, som de nuværende Forhold kræver. Her er af Landstinget sat „Landets Ind- og Udførsel“ som Omraade i Stedet for Landets Anliggender i Almindelighed. Dette er en nøjere Angivelse af det, som Ministeriet tilsigtede med Lovforslaget paa dette Punkt, og derfor en Begrænsning, som Ministeriet fuldt ud har kunnet acceptere. Andet Stykke gaar ud paa at foreskrive samme Straf for den, der offentlig i Skrift eller Tale søger at ophidse Befolkningen mod en krigsførende Nation, og denne Bestemmelse svarer ganske til Ministeriets Formaal med Lovforslagets oprindelige Bestemmelse. § 2 i det oprindelige Lovforslag gik ud paa, at Loven skulde bortfalde den 1. November 1916, hvis den ikke forinden var ophævet ved kongelig Anordning. Efter Vedtagelsen i Landstinget er Fristen sat til 1. Januar 1916, hvilket jeg har kunnet tiltræde, idet man saa i December Maaned 1915 maa tage det Spørgsmaal op til Overvejelse, om Forholdene paa det Tidspunkt er af en saadan Beskaffenhed, at Loven maa forlænges. Hvis Lovens Forudsætninger til den Tid skulde være bortfaldet, kan Loven bortfalde, men i modsat Fald maa Regeringen naturligvis stille Forslag om dens Forlængelse.

Idet jeg slutter Omtalen for det høje Ting af dette lille Lovforslag, skal jeg fremhæve, at det forekommer mig sørgeligt, at det skal være en Nødvendighed at fremsætte et saadant Lovforslag for den danske Rigsdag, men det er nødvendigt paa Grund af et Fænomen, som vistnok er enestaaende i Verden. Det er vist enestaaende i den nuværende vanskelige Verdenssituation for os i Danmark, at i vor Presse mistænkeliggøres danske Statsmyndigheder og dansk Erhvervsliv i Udlandets Øjne. Hvad der i de forskellige Lande ellers kan være Pressen og andre imellem i den offentlige Debat, holder dog for Tiden alle der sammen til Forsvar for deres eget Land og deres egen Nation. Kun her har vi Folk i Pressen, som anser det for formaalstjenligt under de nuværende Forhold at mistænkeliggøre overfor Udlandet danske Statsmyndigheder og